

Sygnatury akt:

II AKz 12/12 – podejrzany P. B.,

II AKz 13/12 – podejrzany M. B..

3 Ds. 219/11

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2012 roku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący S.S.A. Wojciech Kociubiński

Sędziowie: S.A. Tadeusz Kielbowicz

S.A. Robert Wróblewski (sprawozdawca)

Protokolant Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prok. Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie

P. B.

i M. B., podejrzanych z art. 158 § 3 k.k., art. 158 § 1 k.k. art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na skutek zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanych, na postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2011 r., sygnatury akt III Kp 1969/11 (P. B.) i III Kp 1970/11 (M. B.),

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania,

po wysłuchaniu wniosku prokuratora –

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienia wobec podejrzanych P. B. i M. B..

UZASADNIENIE

Tymczasowe aresztowanie P. B. trwa od 16 czerwca 2011 roku, natomiast M. B. od 17 czerwca 2011 roku.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 roku (sygnatura akt III Kp 1969/11), na wniosek Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście, przedłużył tymczasowe aresztowanie P. B. do dnia 16 marca 2012 roku.

Ten sam Sąd Okręgowy, postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 roku (sygnatura akt III Kp 1970/11), na wniosek Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście, przedłużył tymczasowe aresztowanie M. B. do dnia 17 marca 2012 roku.

Z decyzją Sądu Okręgowego nie pogodzili się podejrzani P. B. i M. B., w których imieniu zażalenia złożył obrońca.

W zażaleniu dotyczącym P. B. obrońca zarzucił:

- obrazę prawa procesowego, a to art. 249 § 1 in fine kpk mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zastosowaniu środka zapobiegawczego w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy dostarcza wątpliwości co do sprawstwa podejrzanego, jako że z zeznań świadków wynika wprost, że nie był obecny na miejscu zdarzenia;
- obrazę prawa procesowego, a to art. 258 § 1 kpk mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się w przyjęciu, że zachodzi uzasadniona obawa ukrywania się lub ucieczki podejrzanego, podczas gdy podejrzany nie tylko posiada stałą pracę i miejsce zamieszkania, ale i dobrowolnie zgłosił się na Policję;
- obrazę prawa procesowego, a to art. 258 § 2 kpk poprzez bezpodstawne przyjęcie, że podejrzanemu grozi surowa kara, w rozumieniu powyższego przepisu, podczas gdy Sąd winien dokonać antycypacji kary, jaka może być orzeczona wobec podejrzanego.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie o natychmiastowym zwolnieniu podejrzanego.

W zażaleniu dotyczącym M. B. obrońca zarzucił:

- obrazę prawa procesowego, a to art. 249 § 1 in fine kpk mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zastosowaniu środka zapobiegawczego w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy dostarcza wątpliwości co do sprawstwa podejrzanego, jako że z zeznań świadków wynika wprost, że nie był obecny na miejscu zdarzenia;
- obrazę prawa procesowego, a to art. 258 § 1 kpk mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się w przyjęciu, że zachodzi uzasadniona obawa ukrywania się lub ucieczki podejrzanego, podczas gdy podejrzany nie tylko posiada stałą pracę i miejsce zamieszkania, ale i dobrowolnie zgłosił się na Policję;
- obrazę prawa procesowego, a to art. 258 § 2 kpk poprzez bezpodstawne przyjęcie, że podejrzanemu grozi surowa kara, w rozumieniu powyższego przepisu, podczas gdy Sąd winien dokonać antycypacji kary, jaka może być orzeczona wobec podejrzanego, w szczególności w kontekście okoliczności, że podejrzany jest młodocianym, w rozumieniu art. 115 § 10 kk.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie o natychmiastowym zwolnieniu podejrzanego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia obrońcy podejrzaných P. B. i M. B. nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny, po dokonaniu analizy akt sprawy, w tym do tej pory ujawnionych okoliczności w tej sprawie istotnych, podziela wnioski przemawiające za kontynuowaniem (na tym etapie postępowania przygotowawczego) tymczasowego aresztowania podejrzaných P. B. i M. B..

Otóż rezultatami dotychczasowego postępowania uprawdopodobniono – w stopniu o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. – popełnienie przez każdego z podejrzaných przestępstwa. Stan taki wynika przede wszystkim z zeznań świadków M. K. i M. D., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach: J. B., B. O. czy S. K..

Zaprezentowana przez obrońcę podejrzaných (w uzasadnieniu środków odwoławczych) ocena dowodów jest powierzchowna i wybiórcza, a przede wszystkim przedwczesna. Skarżący pomija, że świadek M. K. przyznając, że nie widział zadawania ciosów P. K. przez podejrzaných, zeznał jednocześnie, że widział ich jak dołączyli do mężczyzn bijących pokrzywdzonego. Co więcej – później z jego relacji dowiedział się, że także podejrzani aktywnie uczestniczyli w pobiciu. M. D. potwierdziła zeznania M. K. w zakresie takiej właśnie relacji P. K., wskazującego wprost na podejrzaných jako sprawców jego pobicia.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że analiza dowodów w aspekcie zasadności i konieczności stosowania środków zapobiegawczych ma szczególną postać i nie wymaga przedstawienia drobiazgowej oceny poszczególnych dowodów, tak jak czynione jest to w fazie wyrokowania.

Podkreślić jednocześnie trzeba, że tym samym Sąd Apelacyjny – w żadnej mierze – nie przesądza o sprawstwie i winie żadnego z podejrzanych (miejsce na to będzie dopiero w wyroku, po przeprowadzeniu rozprawy), ale odnosi tę kwestię jedynie do zasadności stosowania środka zapobiegawczego.

In concreto są podstawy, określone w art. 258 § 1 i 2 k.p.k., do tymczasowego aresztowania każdego z podejrzanych.

W szczególności podejrzani stoją pod zarzuceniem popełnienia występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat (czyń kwalifikowany z art. 158 § 3 k.k.). W pełni uprawnione jest przyjęcie, że obawa, a zarazem prognoza orzeczenia wobec każdego z podejrzanych surowej kary nie jest rezultatem jedynie ustawowego, a więc hipotetycznego zagrożenia karami pozbawienia wolności za przestępstwa, których sprawstwo podejrzany zarzucano, ale efektem oceny okoliczności ich dokonania. Jeżeli zważy się charakter tych przestępstw oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości, to uprawnionym jest wniosek, że każdemu z podejrzanych grozi realnie surowa kara pozbawienia wolności. Nie stoi temu na przeszkodzie nawet i to, że podejrzany M. B. uchodzi za młodocianego.

W pełni zasadnie w zaskarżonych postanowieniach wskazano zatem, że przesłanka przedłużenia tymczasowego aresztowania określona w art. 258 § 2 k.p.k. stanowi podstawę dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. W doktrynie i w rozstrzygnięciach w praktyce utrwalone jest stanowisko, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, że podejrzani mogą podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania (dla przykładu tylko: postanowienie Sądu Najwyższego z 19 listopada 1996 roku, IV Kz 119/96, OSP 19974/74; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 lutego 2008 roku, II AKz 65/08, OSAW 2009/1/131, KZS 2009/2/63; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 grudnia 2004 roku, II AKz 120/03, OSNPG 10/03). Z uwagi na to, że wskazywana okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby podejrzani podejmowali w przeszłości konkretne działania w tym kierunku.

Podkreślić też trzeba, że w przypadku, gdy podstawą stosowania tymczasowego aresztowania jest art. 258 § 2 k.p.k. nie jest konieczne uzasadnianie negatywnej okoliczności, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego.

Prokurator precyzyjnie wskazał we wnioskach o przedłużenie tymczasowego aresztowania szereg czynności, które winny być dokonane z udziałem podejrzanych, a które mają na celu wszechstronne ustalenie wszystkich okoliczności zarzucanych im czynów. Niewątpliwie więc w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że zachodzą przesłanki przewidziane w art. 263 § 2 k.p.k.

Dokonując oceny tych wszystkich okoliczności należy stwierdzić, że zaskarżone postanowienia Sądu Okręgowego o przedłużeniu tymczasowego aresztowania podejrzanych P. B. i M. B. znajduje solidne podstawy faktyczne i prawne, a z akt sprawy nie wynika, aby tymczasowemu aresztowaniu któregokolwiek z podejrzanych stały wbrew okoliczności wymienione w art. 259 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny rozstrzygnął jak na wstępie.